

Fogadtatásunkról

Nyugodtan állíthatjuk: a Nyelvelő első száma sikeres volt. Lapunk 204 példánya egy hét alatt elfogyott, s számtalan visszajelzést, értékelést, véleményt kaptunk szóban és írásban egyaránt. Ez azt mutatja, hogy van érdeklődés az újság iránt; érdemes tehát folytatni a munkát.

Az észrevételek között szép számmal voltak dicsérők, tetszést nyilvánítók; de természetesen nem hiányoztak a bíráló, sőt elmarasztaló megjegyzések sem. Mivel az utóbbi véleményekben is segítő szándékot látunk, igyekszünk a kritikákat lapunk jobbítására felhasználni. Nem akarok hosszan írni a lap fogadtatásáról, csupán néhány jellemző vélekedést említek meg.

Érdemeink közül vitathatatlanul az első helyen emelték ki olvasóink az újdonságot, frissességet, az „ifjú lendületet”, magának a kezdeményezésnek a jelentőségét. – Végre egy olyan nyelvészeti lap, amit bátran adhatok a gyerekeim kezébe! – mondta egy középiskolai tanár kolléga. Örülünk, ha így van, mert szándékaink között ez is szerepelt.

A lap profilját, alapfölfogását érintő kérdések közül két dolgot szeretnék kiemelni.

– Többen javasolták: inkább nyelvész lapot készítsünk, mondjunk le az irodalomról, legyen egységesebb a kiadvány tartalma. Elismerem, van még tökéletesíteni való mind a részek színvonalának kiegyenlítésében, mind pedig a lap arculatának kimunkálásában. Ez azonban nem térít el bennünket alapszándékunktól: olyan lapot szeretnénk, mely képes rábreszteni az olvasót arra, hogy a nyelv és az irodalom (illetve a nekik megfelelő két tudomány) világa egymással rokon, eredetében azonos. Nem kívánunk versenyre kelni olyan folyóiratokkal, melyek az egyik vagy a másik univerzumnak adnak csak helyet; mert noha ezek pontosabbak, következetesebbek lehetnek a maguk szűkebb körében, sokat veszítenek a világ egésze megmutatásának lehetőségéből.

– A másik fontos cél – amit lapunkkal el szeretnénk érni – az, hogy visszahozzuk az egyetemre a ma már legtöbbször csak hírből ismert műhelymunkát, műhelyszellemet. Ennek egyik nélkülözhetetlen feltétele, hogy a tanárok és a diákok közösen alkossák és alakítsák az egyetemet, az egyetem szakmai és közösségi életét. Jobban kell építenünk a személyes kapcsolatokra, a tanár példát adó, iskolát teremtő, nevelői küldetésére, s a hallgatók önként megnyilvánuló érdeklődésére. Jól szolgálhatja ezt a célt véleményem szerint, ha a jobbára csak a katedra túloldaláról ismert személyek, egyéniségek közelebb kerülnek hozzánk; ha megismerjük másik arcukat, ha hallunk életfelfogásukról, pályatapasztalataikról, mindennapjaikról. Úgy gondolom, egy efféle családi közelség csak hasznára válhat mindannyiunknak.

Több dologról – apróbb, de nem kevésbé fontos kérdésről – szólhatnék még, de nem teszem. Ehelyett kérek és ígérek. Kérem, olvassák lapunkat, és értékelő megjegyzéseiket ne hallgassák el. Ezzel a lehető legtöbbet teszik: megadják újságunknak a lehetőséget arra, hogy színvonalas folyóirattá nője ki magát. E megelőlegezett bizalmat megköszönve ígérem: mindent megteszünk azért, hogy felcseperedjünk.

A felelős szerkesztő